

Anul XVI
Nr. 31
APRILIE
2026

REVISTA PAROHIEI ORTODOXE
SFÂNTUL NICOLAE DIN ZÜRICH

DOXOLOGIA

« Mergeți și spuneți, că a Înviat Domnul... »

«Vremea tânguiri a încetat, nu mai plângeți, ci Apostolilor spuneți Învierea»

Mântuitorul nostru Iisus Hristos a înviat a treia zi din mormânt, după cum mărturisește Biserica în Simbolul de credință (art. 5), pe baza Sfintei Scripturi și a Sfintei Tradiții. Învierea Domnului a avut loc în primele ore ale Duminicii, după cum aflăm din Sinaxarul din ziua de Paști. Sfânta Scriptură menționează că femeile mironosițe sunt primii martori ai Învierii Domnului (Matei 28, 1; Marcu 16, 1-2; Luca 24, 1; Ioan 20, 1). Acest fapt este mărturisit și de iconografia

pascală: „Foarte de dimineată, mironosițele au alergat la mormântul Tău, tânguindu-se; dar înaintea lor a stat îngerul și a zis: **Vremea tânguiri a încetat, nu mai plângeți, ci Apostolilor spuneți Învierea**”.

Adevărul Învierii Domnului reprezintă revărsarea de lumină și viață veșnică peste întreaga lume, văzută și nevăzută, unind cerul și pământul în unitatea iubirii dumnezeiești, care a fost atât de puternică, încât a învins păcatul, răul, stricăciunea și moartea.

Realitatea Învierii lui Hristos nu putea rămâne închisă în uitare, necunoaștere și izolare, ci trebuia să fie cunoscută de către toată lumea. Astfel că încă din dimineata Învierii au existat persoane care au fost martore ale Învierii Mântuitorului, încredințându-se de adevărul acestui eveniment copleșitor, prin găsirea mormântului gol și prin îngerul care ședea pe piatra mormântului lui Iisus Hristos. Aceste persoane au fost femeile mironosițe, care au venit dis-de-dimineată la mormânt pentru a unge cu miresme trupul Domnului Iisus. Iconografia Bisericii exprimă cu multă claritate și în duh poetic aceste lucrări ale femeilor purtătoare de mir și finalitatea acțiunii lor. Cântăm la sfânta slujbă: „Mironosițele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, plângeau; iar îngerul către dânsle a grăit, zicând: De ce socotiți pe Cel viu cu cei morți? Căci ca un Dumnezeu a înviat din mormânt” (Tropar al Învierii de la Utrenie).

Nu întâmplător femeile mironosițe au fost răsplătite cu bucuria de a se întâlni cele dintâi cu Iisus Cel înviat și de a primi de la El porunca propovăduirii Învierii Sale. Ele au fost mereu alături de Mântuitorul Hristos, nu numai în momentele de bucurie și de fericire, ci și atunci când toți L-au părăsit și când Domnul a fost trădat, vândut, umilit, răstignit și îngropat. Ele au fost statornice în iubirea și fidelitatea lor față de Învățătorul suprem. Dacă ele au fost cele dintâi la picioarele Crucii lui Hristos, tot ele au fost învrednicite de a fi cele dintâi binevestitoare ale Învierii Sale. Din răsplătirea întâietății femeilor mironosițe în lucrarea lor de propovăduire a Învierii, ne putem da seama cât de importantă este înaintea Domnului Hristos statornicia în iubire și credință; cât de reconfortant este curajul în a fi alături de o cauză nobilă, în ciuda împrejurărilor exterioare nefavorabile, așa cum au fost femeile mironosițe. De aceea, ele s-au bucurat din partea lui Hristos Cel înviat de o înțreită răsplătire: așa cum am văzut mai sus, ele au aflat cele dintâi despre Învierea lui Hristos; ele L-au văzut cele dintâi pe Iisus Cel înviat și tot ele au fost mandatate de El să fie cele dintâi binevestitoare ale Învierii Sale. Sfânta Evanghelie consemnează că femeile Mironosițe au fost cele dintâi care au văzut și au binevestit adevărul Învierii lui Hristos. În acest sens și Sfântul Ioan Gură de Aur († 407) spunea, că ele au binevestit „nu

numai cele spuse de înger, ci și cele văzute de ele”.

Dumnezeu lucrează cu multă înțelepciune și dreptate în istoria lumii, a popoarelor și a persoanelor, îndreptând lucrurile spre binele și mântuirea oamenilor. Astfel, în locul celui dintâi Adam, care a pierdut viața de comuniune cu Dumnezeu, prin neascultare, a venit al doilea Adam, Mântuitorul Iisus Hristos. Prin ascultarea și jertfa lui Iisus Hristos am dobândit împăcarea cu Dumnezeu și viața veșnică. „Căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia” (I Corinteni 15, 22). Tot în mod comparativ, în locul celei dintâi femei, Eva, prin care au intrat în lume păcatul și moartea, prin cea de-a doua Evă, Preacurata Fecioară Maria, au venit în lume bucuria, modelul virtuții și viața veșnică. Descendenta ale Evei celei dintâi, femeile mironosițe, urmând iubirea, curajul și jertfelnicia Maicii Domnului, au devenit nu numai purtătoare de miruri, ci și purtătoare de mesaj de iubire și viață, propovăduind cele dintâi Învierea lui Hristos. Sfântul Ioan Gură de Aur le numește pe Femeile Mironosițe „Apostolii Apostolilor”.

Biserica creștină stă pe temelia Învierii lui Hristos. Acest adevăr cuprinzător al credinței noastre îl avem de la Apostolii Domnului, care, la rândul lor, l-au primit direct de la femeile mironosițe și apoi întărit sau confirmat de Însuși Iisus Hristos Cel înviat, Care S-a arătat și Apostolilor. Rolul femeilor mironosițe în proclamarea Învierii lui Hristos este unul esențial și care aduce multă speranță lumii de astăzi, confruntată cu multe pericole la adresa vieții și a promovării ei pe toate treptele existenței.

Învierea Domnului Hristos pătrunde până în adâncul de taină al creației, al cosmosului, umplându-le pe toate de lumină, adică de sens. Ea ne cheamă de fiecare dată să redescoperim sensul tot mai înalt al vieții, să respingem pericolele care amenință viața, o desfigurează și o mutilează. Lumina Învierii lui Hristos pătrunde până în cele mai tainice unghere ale sufletului omenesc, dar și ale creației înseși, luminându-le și dând noi energii de viață pentru o înnoire permanentă a vieții, pentru mai multă dragoste, pace și încredere între oameni. Toate aceste semne ale Învierii nu trebuie să rămână ascunse sub brazda tare și opacă a sufletului omenesc, ci ele trebuie să încolțească și să rodească faptele cele bune, de care au fost însuflețite femeile mironosițe: dragostea, credințioșia, statornicia pe calea binelui, bunătatea, curajul. Prin toate acestea, atât oamenii, cât și popoarele vor putea descoperi un rost mai înalt al vieții lor, o creativitate și o imaginație luminate de harul Învierii Domnului Hristos, prin care să înlăture din sufletele lor tot ceea ce se opune primatului vieții și afirmării plene a acesteia.

Se știe bine că femeile, cu evlavia și sensibilitatea lor deosebită, au fost întotdeauna mai aproape de Dumnezeu, mai aproape de Biserică, și acest lucru trebuie să fie în continuare încurajat, pentru că de aici ele își iau sursa învățăturilor pe care trebuie să le transmită copiilor.

Simțirea sau trăirea intensă a Învierii lui Hristos devine realitate în Biserică Sa, unde El ne întâmpină prin Evanghelia Sa, prin rugăciunile, binecuvântările și tainele Bisericii. Nu întâmplător, Biserica a fost înțeleasă și prezentată de Sfântul Părinte Dumitru Stăniloae († 1993) drept „laborator al Învierii”.

Fie ca mărturia femeilor Mironosițe să ne întărească și nouă credința în Învierea Domnului Hristos și în tot ceea ce ne-a lăsat Mântuitorul înviat drept moștenire, faptele, minunile și cuvintele învățăturii Sale mântuitoare. Harul, lumina și bucuria Învierii să ne umple sufletele și casele tuturor, în această „aleasă și sfântă zi, Praznic al praznicelor și Sărbătoare a sărbătorilor”.

Hristos a Înviat!

Pr. Paroh Romică-Nicolae Enoiu

SCRISOARE PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI

ÎNVIEREA LUI HRISTOS – LUMINA CARE LUMINEAZĂ TUTUROR

CĂTRE TOT CLERUL, CINUL MONAHAL ȘI POPORUL DREPT SLĂVITOR DIN ÎNTREAGA ARHIEPISCOPIE

„Săvârșit-ai mântuirea în mijlocul pământului, Făcătorule, ca să ne mântuim; de bunăvoie pe Cruce ai fost răstignit și Edenul cel ce se încuiase s-a deschis”.
(Canonul cel Mare, Sf. Andrei al Cretei)

Hristos a înviat !

Iubiți Frați și Surori,

Taina Învierii lui Hristos ne ține trează de două mii de ani conștiința creștină și ne îndreaptă inima spre frumusețea și unicitatea acestei vieți, trecătoare și scurtă în aparență, dar în care viața Dumnezeu ne-a adus ca dar și mântuire din moarte pe Însuși Fiul Său, Iisus Hristos, Cel ce ne învie împreună cu El. Frumusețe și Lumină mai presus de orice lumină s-a arătat nouă această noapte în care Mormântul păzit și pecetluit se deschide Luminii care este Hristos, pentru a nu se mai putea închide și pecetlui niciodată peste cei ce cred în El, precum Domnul Hristos Însuși ne spune: « Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață » (Ioan 5, 24). Fără îndoială și după Învierea Domnului ne întoarcem în pământ, când viața noastră aici se sfârșește, însă cu Cerul în noi, cu Hristos în noi, pentru că ne-am botezat întru El și ne-am îmbrăcat în El – « Câți în Hristos v-ați botezat în Hristos v-ați îmbrăcat » (Gal. 3, 27) sunt cuvintele Sfântului Apostol Pavel, pe care le cântăm la Dumnezeiasca Liturghie din această zi a Învierii. Împreună cu noi în apa Botezului nostru se pogoară Hristos și ne îmbracă cu El, cu Lumina Lui cea dumnezeiască, dar și El se îmbracă cu noi, cu moartea noastră, pentru ca moartea și întunericul să nu ne poată ține ostatici: « Îngropați fiind împreună cu El prin botez – ne spune Sf. Pavel, cu El ați și înviat prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, Cel ce L-a înviat pe El din morți » (Col. 2, 12). Biruința Lui asupra morții este și biruința noastră, a celor ce credem în El. Prin El, moartea nu mai are stăpânire nici asupra celor ce cred în Cel Înviat. « Iar dacă am murit împreună cu Hristos (prin Botez), credem că vom și viețui împreună cu El, știind că Hristos, înviat din morți, nu mai moare. Moartea nu mai are stăpânire asupra Lui » (Rm. 6, 8-9). Moartea dă înapoi viața, în Hristos, iar noi o primim prin credință și împărtășirea cu El, nu numai nealterată, nestrucată, ci și plină de har și în cele din urmă îndumnezeită.

Suntem încredințați astfel că Învierea lui Hristos înseamnă și refacerea lumii, un nou început al ei, de data aceasta într-o altă grădină, cea a Mormântului lui Hristos în care moartea nu mai este. De acolo se reface lumea, noua creație, cea în Adam cel Nou – Fiul lui Dumnezeu. În această nouă grădină Crucea devine pomul vieții și Hristos este Roada ei Care « dă viață lumii » (cf. In. 6, 51). Lucrarea de înnoire a lumii Dumnezeu o face însă și prin conlucrarea deplină cu libertatea omului, pe care îl cheamă să conlucreze cu El la creația cea nouă, a Învierii, la omul Învierii, cea dintâi care a răspuns la această chemare fiind Fecioara Maria, Maica lui Dumnezeu. La

această chemare spre lucrarea Învierii lui Hristos în lumea dominată, de la Adam cel dintâi, de teamă și realitatea morții, au răspuns și au pornit apoi și Apostolii cu puterea Duhului Sfânt revărsat de Însuși Părintele Ceresc peste ei după Înviere, aducând tuturor neamurilor înspre care au fost trimiși mărturia a ceea ce au trăit și au văzut din viața pământească a Fiului lui Dumnezeu. « Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine. Și voi mărturisiți, pentru că de la început sunteți cu Mine » (In. 15, 26-27) – îndeamnă Mântuitorul pe ucenicii Săi.

Iubiți credincioși,

Prin Învierea Sa și voia Părintelui Ceresc, Hristos ne redă frumusețea cea dintâi, pentru care Dumnezeu Însuși ne-a creat, dar pe care am pierdut-o în Adam și Eva, care în mod liber s-au lepădat de voia lui Dumnezeu prin neascultare. După căderea lui Adam însă, prin Fiul Său, Dumnezeu își revărsă pentru veșnicie dragostea netrecătoare peste noi și ne recheamă la frumusețea cea după chipul Fiului Său, înviat, fără să calce libertatea noastră. Își revărsă dragostea Sa peste noi și peste lumea întreagă cu o putere simțită și văzută numai de ochii credinței, de ochii care se curăță neîncetat de povara egoismului, grijilor lumii și păcatului, cu harul Duhului Sfânt, Cel dat lumii prin Sfinții Apostoli. Prin Sfântul Duh, pe Care îl primim fiecare după Sfântul Botez, ne cheamă neîncetat la a primi Lumina lui Hristos pentru a vedea și auzi adevărata chemare la viața cea nouă, fără moarte, la frumusețea lui Hristos înviat, redată omului, netrecătoare.

A primi Lumina lui Hristos, cum facem în această noapte a Învierii, nu înseamnă a întoarce spatele vieții, în lumea în care trăim – atât de frumoasă și primitoare creată de Dumnezeu pentru om – ci a purta și a arăta și a trăi în această Lumină, călăuziți de adevărurile dumnezeiești, care ne preschimbă, ne transfigurează viața și ne călăuzește pe calea către înviere. Suntem chemați să trăim aici și acum cu Lumina lui Hristos, amestecați cu Cerul – așa cum suntem de la Botez – cu Cel care ne destăinuie și ne tâlcuiește înțelesurile vieții așa cum El le gândește pentru noi. Ne tâlcuiește neîncetat taina vieții pământești ca fiind una chemată la lumină și dorită de El pentru a prelungi în ea Împărăția lui Dumnezeu și pentru noi, în comuniune desăvârșită de iubire cu Creatorul nostru. Pentru a ne ridica la starea de Împărăție, Iisus Hristos primește și păcatul nostru și moartea noastră ca fiind ale Sale și le biruiește, adică le desființează. « Căci, așa cum a fost între morți nu pentru Sine, ci pentru noi, ca să Se facă începutul vieții noastre

continuare în pagina 4

(celelalte noi), desființând în Sine stăpânirea morții (cf. Evr. 2, 14), așa a luat asupra Sa și crucea cuvenită nouă, osândind în Sine pedeapsa provenită din Lege, ca toată fărădelegea să-și astupe gura ei, după cuvântul din Psalmi (cf. Ps. 106, 42), odată ce Acela care nu avea păcat a fost osândit pentru păcatul tuturor. » (Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia Sf. Ioan)

Hristos Domnul biruiește păcatul omului – care a devenit fratele Lui – pe Cruce, iar moartea o biruiește prin primirea ei și îngroparea Lui în mormânt, chemând astfel pe fiecare din mormânt la Viață, de data aceasta în Sânul lui Dumnezeu Cel în Treime, izvorul iubirii, acolo unde El Se înalță cu trupul înviat și îndumnezeit. Din iubirea lui Dumnezeu omul însuși a fost creat și toate cele ce sunt au fost create pentru el, ca prin ele să recunoască iubirea Lui și să crească el însuși în iubire, până la desăvârșire.

Iubiți frați și surori,

Ce putem aștepta mai mult de la Dumnezeu decât această revărsare de viață prin Învierea Hristos, prin care și nouă ne-a deschis calea spre veșnicie și ne-a arătat iubirea Lui necondiționată.

În oamenii sfinți regăsim iubirea omului care răspunde iubirii lui Dumnezeu, începând cu Maica Domnului, Sfinții Apostoli și Mucenicii, și toți sfinții știuți și neștiuți. Regăsim același răspuns la iubirea lui Dumnezeu – Care ne dăruiește Crucea și Învierea Fiului Său ca poartă de intrare în Împărăția Sa – și în cei 16 sfinți contemporani nouă, pe care Biserica noastră îi are de acum mijlocitori la Tronul Preasfintei Treimi, trecuți în rândul sfinților în toamna anului 2024. Îi amintim pe acești sfinți mărturisitori, mucenici și cuvioși: Sofian de la Antim, Arsenie de la Prislop, Dumitru Stăniloae, Liviu Galaction, Ilarion Felea, Constantin Sârbu, Iraclie din Basarabia, Alexandru din Basarabia, Ilie Lăcătușu, Paisie și Cleopa de la Sihăstria, Dometie de la Râmeț, Serafim de la Sâmbăta, Gherasim de la Tismana, Visarion de la Lainici, Calistrat de la Timișeni. Ei care, în ciuda vremurilor de persecuții, a torturilor suportate pentru credin-

ța lor în închisori, a greutăților de tot felul, ne învață prin mărturia vieții lor că oricare ar fi societatea în care trăim, Hristos este Același și iubirea Lui pentru noi nu se împuținează niciodată. Dar învățăm din mărturia vieții lor și că nimeni și nimic nu poate înlocui răspunsul nostru liber la dragostea lui Dumnezeu pentru noi. Prin iubirea și credința în Cel răstignit și înviat, acești sfinți contemporani nouă au devenit făclii ale Învierii pentru lumea întreagă, biruitori în iubirea pentru Cel Care le-a dăruit iubirea. Îi rugăm să mijlocească pentru noi și pentru lumea întreagă!

Urmând tuturor sfinților și noi să fim mijlocitori unii pentru alții înaintea lui Dumnezeu, iertând toate fraților noștri pentru Înviere, fiind cu luare aminte la nevoile lor, dar neluând aminte spre judecată la neputințele celorlalți, ci mai ales la ale noastre proprii, pentru a le îndrepta cu ajutorul harului. Să ținem cu sfințenie obiceiul de a dăruii celor care nu au cele de trebuință, precum Domnul Hristos ne dăruiește și Se dăruiește nouă fără măsură, ca și prin faptele noastre, nu numai prin cuvântul nostru, să fie proslăvit Dumnezeu Care ne-a dăruit prin Fiul Său Învierea.

Hristos a înviat !

Al vostru de tot binele doritor și rugător către Hristos Domnul Cel Înviat,

† Iosif,
Arhiepiscop al Europei Occidentale
și Mitropolit al Europei Occidentale și Meridionale

Paris, Învierea Domnului

Rugăciunea Sfântului Arsenie de la Prislop

« Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi ca astăzi toată ziua să am grijă să mă leapăd de mine însumi, că cine știe din ce nimicuri mare vrajbă am să fac, și astfel, ținând la mine, Te pierd pe Tine. Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi ca rugăciunea Preasfânt Numelui Tău să-mi lucreze în minte mai repede decât fulgerul pe cer, ca nici umbra gândurilor rele să nu mă întunece, că iată mint în tot ceasul.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că umblăm împiedicându-ne prin întuneric. Patimile au pus tină pe ochiul minții, uitarea s-a întărit în noi ca un zid, împietrind inimile noastre și toate împreună au făcut temnița în care Te ținem bolnav, flămând și fără haină, și așa

risipim în deșertăciuni zilele noastre, umiliți și dosădiți până la pământ.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi. Pune foc temniței în care Te ținem, aprinde dragostea Ta în inimile noastre, arde spinii patimilor și fă lumină sufletelor noastre.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi. Vino și Te sălășluiește întru noi, împreună cu Tatăl și cu Duhul, că Duhul Tău cel Sfânt Se roagă pentru noi cu suspine negrăite, când graiul și mintea noastră rămân pe jos neputincioase.

Doamne, Cela ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că nu ne dăm seama ce nedesăvârșiți suntem, cât ești de aproape de sufletele noastre și cât Te depărtăm prin micimile noastre, ci luminează lumina Ta peste noi ca să vedem lumea prin ochii Tăi, să trăim în veac prin viața Ta, lumina și bucuria noastră, slavă Ție. Amin. »

2026 - „Anul omagial al pastorației familiei creștine”

Care sunt perspectivele teologice și sociale pentru consolidarea păcii și a dragostei în familie și societate, raportându-ne la familie ca fiind „Biserica de acasă”?

Familia, în realitatea ei cea mai interiorizată, dar și în aspectul dinamicii lumii moderne, a suferit modificări fundamentale în ultima sută de ani. Experimentul comunist a adus multă tăcere și nerostire între generații, multă presiune socială și, așa cum se întâmplă în multe dictaturi, familia s-a îmbrăcat în aparența unei vieți de familie „bună” sau viață de familie „model”, deși oamenii, din perspectiva vieții exterioare, nu au mai știut ce înseamnă libertatea adevărată, aceea libertate care reprezintă unicul cadru al fericirii și al împlinirii. Rușinea de a nu fi în acord cu tradiția, marcă a vieții de familie din anii interbelici, s-a transformat în rușinea de a nu fi realizați social sau profesional, ca și când scopul în viața de familie nu ar fi calitatea vieții, ci cantitatea. Pentru unii părinți în vârstă, de astăzi, încă este mai important ca propriii copii să fie realizați în viață, decât că pur și simplu sunt nefericiți sau neîmpliniți în plan personal. Și cei tineri, la rândul lor, fără să aibă un loc în care să învețe a fi în familie ca realitate în care se crește din punct de vedere uman, se văd nevăzuți și neînțeleși și caută la rândul lor o ieșire din labirintul unei vieți sociale pline de măști și se întreabă: Ce sens mai are viața de familie? La această întrebare, răspunsurile posibile sunt atât de numeroase și confuze, încât criza concubinajelor actuale de orice vârstă și de orice culoare nu mai pare atât de inexplicabilă. Cu toate acestea, întrebarea „ce sens are viața de familie?” nu își va găsi niciodată un răspuns coerent decât numai în Biserică. Pentru că unicul sens autentic al vieții de familie este viața de familie ca viață de Biserică. Familia înseamnă relație, comuniune. Iar relațiile sunt adevăratul examen al omului de orice vârstă. Biserica este laboratorul învierii (Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae), dar învierea fără relații iertate nu poate fi atinsă („*Precum și noi iertăm greșităilor noștri*”, Matei 6, 12). În familie se greșește, dar tot în familie se construiește laboratorul iubirii și al iertării. Într-un laborator obișnuit, din punctul de vedere al științelor naturale, atunci când un experiment nu reușește, se ia de la capăt, căutându-se erorile și încercând corecțiile necesare, până când experimentul științific poate fi repetat și validat. În viața de familie, în laboratorul iertării, se exersează mereu acea fină corecție a vieții în doi, pe care o numim din punct de vedere teologic metanoia (schimbarea minții, pocăința). Fără pocăință sau schimbarea minții, iubirea nu poate fi exersată, învățată, multiplicată, renăscută, reexperiată. Viața de familie care nu are în ea exercițiul corecțiilor în crize se destramă. La bine și la rău - *leitmotivul de Hollywood al căsniciilor model* - înseamnă, de fapt, să alegi zilnic pe celălalt și să alegi zilnic să îl ierți atunci când îți greșește, realitate în cele din urmă inevitabilă.

Exercițiul îndreptării prin credință este viața din Biserică cea mare, familia cea mare, comunitatea parohială sau monahală (și monahii, chiar dacă trăiesc solitari, au și ei experiența unei comuniuni, ca laborator al iertării, și sunt și ei, în felul lor, o familie duhovnicească). În Biserică învățăm cu toții că, atunci când ne este greu sau păcătuim, avem mereu un loc în care să ne întoarcem. Dumnezeu este statornic, iertător, bun și iubitor de oameni, așa cum cântăm în ecteniile Liturghiei, fidel și zelos. Cu un astfel de Dumnezeu, înveți în mod sigur iertarea, atât timp cât vezi cât

de mult te-a iertat pe tine Dumnezeu, mai înainte ca celălalt să îți greșască ție (Matei 18, 23-35). Varianta reparării comuniunii este una mereu deschisă la Dumnezeu. Pentru El nu există altă variantă decât aceea a reparării relației. Dumnezeu ne primește și ne cinstește cu iubirea și iertarea Lui mereu, chiar și atunci când păcătuim adulterin, căutând a ne închina la alți dumnezei inexistenți, la idoli plăcerilor sau egoismelor de toate formele. Când știi că există corecție și întoarcere în orice context, viața de familie, așa cum este ea, perfectă în primele zile și imperfectă în toți anii care urmează, are adevărata șansă a supraviețuirii în lumea contemporană. Într-o lume în care este mai ușor să arunci o pereche de pantofi stricați sau un produs electrocasnic, decât să încerci să le repari, lecția încrederii în relațiile îndreptate în iubire pare din ce în ce mai stranie. Familiile care nu sunt *Biserica de acasă* găsesc această cale extrem de grea și de strâmtă. Iar alegerea de a se salva ca familie vine din ce în ce mai greu. Nu e ușor a îndrepta, a căuta reîndrăgostirea când celălalt îți greșește, mai ales când nu ai o viață în Biserică - laboratorul iertării. Și, evident, cei mai mulți aleg calea mai ușoară, deși există mult nefiresc și lipsă de fericire în orice altă variantă de viață de familie, alta decât familia ca Biserică de acasă.

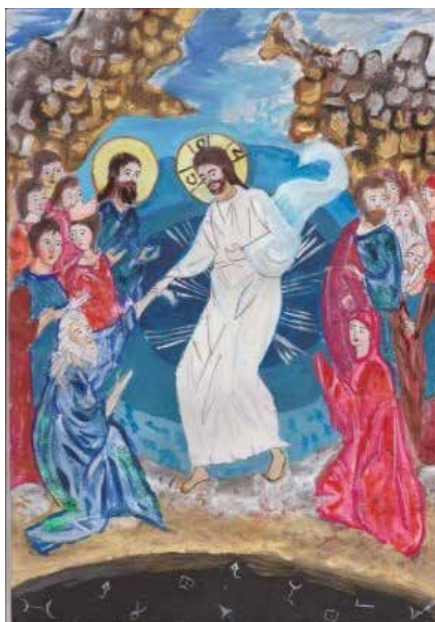
Sfântul Ioan Gură de Aur, atunci când ne învață că familia este Biserica de acasă (Omiliile la Epistola către Efeseni, XX), are o voce profetică. În viața de familie ca Biserică, orice acasă al trupurilor are sens pentru că există și un acasă al sufletelor, comunitatea credinței și a experienței sfințeniei, Biserica cea mare, Trupul lui Hristos, care dă sens vieții de familie. Familia nu este doar un construct social, un mod de organizare și perpetuare a vieții (deși este confirmat ca fiind cel mai bun loc al vieții). Familia este un trup: „Și vor fi amândoi un trup...” (Efeseni 5, 31). Familia este numele existenței umane ca relație și creștere.

Familia nu este o variantă între altele, mai bune și mai puțin bune; relațiile care cresc în iubire, ca Biserică și ca trup unitar, definesc, de fapt, natura existenței umane.

Pr.dr. Alexandru Atanase Barna

Lăsați copiii să vină la Mine!

Cuvinte pentru Înviere

Sărbătoarea Sfințelor Paști nu este doar o sărbătoare religioasă, o tradiție care se repetă an de an. Sărbătoarea pascală este minunea supremă a creștinătății, este dovada că iubirea și sacrificiul pot birui moartea și întinericul. În fiecare primăvară, lumea se pregătește să primească vestea cea mare, dar, dincolo de ouă roșii, de cozonaci și mese îmbelșugate, sărbătoarea Învierii lui Hristos este o călătorie a sufletului, o renaștere interioară.

În fiecare an, Săptămâna Mare îmi umple sufletul cu o emoție aparte. În casa bunicilor, unde am trăit cele mai frumoase sărbători pascale din copilărie, zilele erau marcate de o atmosferă plină de sfințenie, în care credința se simțea în fiecare gest, în fiecare vorbă, în fiecare rugăciune. Acolo, printre mirosul de cozonaci și sunetul clopotelor, am înțeles pentru prima dată ce înseamnă, cu adevărat, această sărbătoare sfântă.

Vinerea Mare era *ziua tăcerii*. În sat nimeni nu vorbea mult, nimeni nu râdea. Era ziua în care, cu două mii de ani în urmă, Hristos urca pe Golgota, purtând pe umeri păcatele lumii. În biserică, slujba Prohodului Domnului era cea mai cutremurătoare. Oamenii îngenucheau, cântau cu lacrimi în ochi și își așezau frunțile pe podeaua bisericii. Bunica îmi strângea mâna, iar eu simțeam că trăiam împreună cu ea durerea Răstignirii. La procesiunea cu Sfântul Epitaf Preotul, urmat de credincioși, purta pânza sfântă, simbol al punerii Domnului în mormânt. Lumânările ardeau tăcut, iar cântările îmi răsunau în inimă.

Ziua de sâmbătă era una de pregătire. În sat femeile coceau pască și cozonaci, iar bărbații pregăteau mielul pentru masa de Paști. Dar dincolo de toate, în sufletul fiecăruia era o tăcere plină de așteptare. Când seara a coborât peste sat, ne-am îmbrăcat în straie de sărbătoare și am pornit spre biserică. Noaptea era rece, dar inimile noastre ardeau de emoție. Miezul nopții a venit repede. În biserică întinericul domnea, ca și cum moartea pusese stăpânire pe lume. Dar apoi, preotul a ieșit din Altar cu lumânarea aprinsă și a rostit cuvintele pe care le așteptam cu toții: „Veniți de luați lumină!”. Era momentul în care totul se schimba. Întinericul era alungat, iar lumina se răspândea din mână în mână, din suflet în suflet. Oamenii plângeau de bucurie, îmbrățișându-se și rostind cuvintele sfinte: „Hristos a înviat!”, „Adevărat a înviat!”. Era o bucurie care nu se putea compara cu nimic altceva.

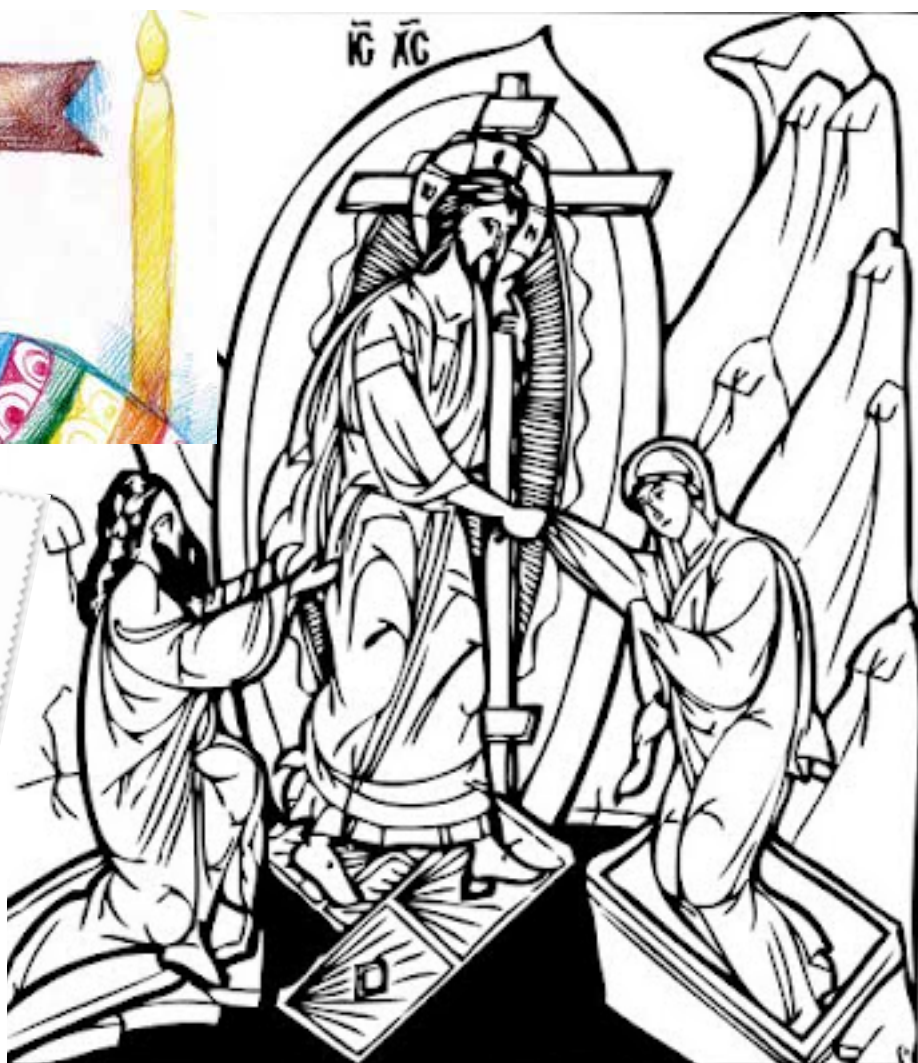
Dimineața de Paști era cea mai frumoasă. Soarele strălucea, păsările cântau, iar satul întreg era plin de veselie. După slujba de dimineață ne-am întors acasă, unde bunica ne-a întâmpinat cu masa plină. Ciocneam ouă roșii, spunând de fiecare dată: „Hristos a înviat!”, iar răspunsul răsună puternic din inimile pline de bucurie pascală: „Adevărat a înviat!”.

Mâncam pască și cozonac, iar bunicul ne povestea despre minunile Învierii. „Știți ce înseamnă Paștile cu adevărat?”, ne-a întrebat el. „Înseamnă lumină, iubire și speranță”, a spus bunica. „Și mai înseamnă că trebuie să iertăm, să fim mai buni și să purtăm lumina lui Hristos în inimă, în fiecare zi”, a adăugat tata. Atunci am înțeles. Nu era vorba doar despre sărbătoare, ci despre schimbarea sufletului.

Anii au trecut, dar fiecare sărbătoare de Paști îmi aduce aminte de acele momente din copilărie, când învățam să simt cu adevărat această sărbătoare. În fiecare an, când aud clopotele Învierii și văd lumina răspândindu-se printre oameni, îmi amintesc de vorbele bunicului: „Moartea nu e sfârșitul. Hristos a înviat pentru ca noi să avem viață, viață veșnică”. Învierea Domnului nu este doar o sărbătoare, este o minune vie, care se întâmplă în fiecare suflet care crede, speră și iubește. „Hristos a înviat!”

Miruna Ioana Andrei, elevă - Cugir, jud. Alba

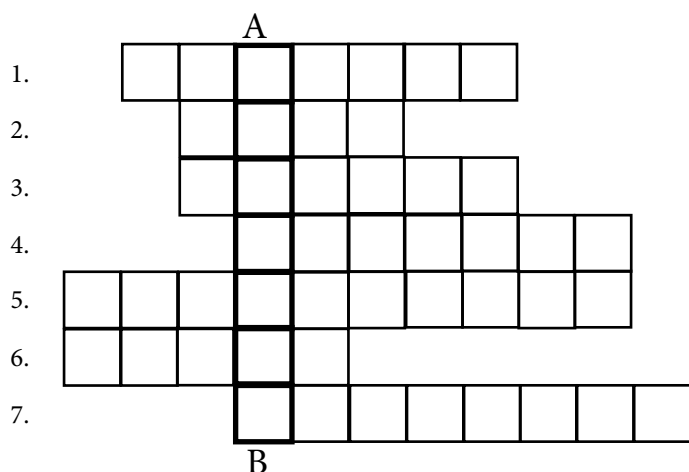

Rebus la Învierea Domnului

Pe verticala A-B veti descoperi locul Răstignirii Domnului Hristos.

1. A descoperit Femeilor Mironosițe Învierea Domnului
2. Apostolul care s-a îndoit de Învierea Domnului
3. Domnul Hristos S-a arătat spre Emaus lui Luca și...
4. Mântuitorul S-a rugat în... Ghetsimani
5. Domnul S-a arătat întâi Femeilor...
6. Învierea Domnului se mai numește...
7. Ucenicii Domnului se numesc...

Când se spală orice rele
Și se-aprind lumânările,
Este ziua cea mai mare,
Cea mai mare sărbătoare.
Care?

Sfintele Paști

Raiul cu ea se descuie,
Dumnezeu pe ea se suie,
Lemnul ei, El îl sfințește
Și pe noi ne mântuiește.

Sfânta Cruce

Telefonul creștinesc
Are numărul ceresc:
Om și Dumnezeu vorbesc.

Rugăciunea

Tinerii, o șansă încă nejucată pentru Biserică

Pentru Biserică și pentru viitorul ei, provocarea momentului stă în a găsi un limbaj prin care să se adreseze în mod convingător vouă, tinerilor, mai ales că de soarta voastră depinde însăși viitorul ei. Dacă există o problemă încă nerezolvată pe agenda socială și teologică a Bisericii, aceasta este. Și nu pentru faptul că nu se face nimic în acest sens sau datorită inerției liturgice pe care mulți o pun pe seama Bisericii. Sunt multe instituții de tineret, sunt proiecte importante ale Bisericii care vi se adresează vouă, tinerilor și totuși ceva nu convinge. Deficitul problemei stă în lipsa unei disponibilități din partea Bisericii de a înțelege mai mult cultura și idealurile voastre și mai ales de a deprinde limba voastră, singurul instrument care poate construi un dialog viu.

În primul rând trebuie evitată capcana noțiunii de tinerii și Biserica, vecină cu o altă la fel de periculoasă, a intelectualilor și Biserica, care plasează această problemă în termenii unui conflict, dominat de neîncredere. În această logică unii sunt buni, iar alții sunt iremediabil răi, iar cel sacrificat este însuși dialogul. De aceea primul lucru care trebuie înlăturat este neîncrederea.

Oricât de îmbisericiți sau nu, voi, tinerii sunteți Biserica și împreună cu clerul deschideți perspectivele asupra unui imens câmp de misiune al viitorului. Sunteți partenerii de misiune ai Bisericii și puteți aduce multă energie în această lucrare de propovăduire a Evangheliei.

Prin voi, tinerii, Biserica arată că poate fi proaspătă și vie, că vă poate aduna împreună pentru a vă provoca să gândiți mai mult la lumea în care veți dori să trăiți. Biserica, prin faptul că își deschide inima și ușa în fața voastră, nu face un exercițiu de forță, ci unul de curaj, care arată că instituția fondată de Domnul Însuși este a

celor care caută răspunsuri, iar voi, tinerii sunteți cei care formați nucleul viu al cetățenilor împărăției cerești.

Biserica nu își propune să vă anexeze ideologic, să vă limiteze libertatea de gândire sau de acțiune în numele unor învățături, care nu justifică libertatea, ci argumentează puterea.

Voi, tinerii trebuie să rămâneți oamenii vii în care Dumnezeu se oglindește în spontaneitate, altruism, refuzul materialismului și, mai ales, în puterea de a surprinde plăcut și de a se bucura. Sunt calități pe care Domnul Însuși le-a iubit și le-a lăudat în tinerii pe care nu de puține ori i-a întâlnit.

Aceste calități fac din voi, tinerii, creștinii ideali, care pot convinge că a iubi Evanghelia nu înseamnă a disprețui muzica sau filmul sau a te bucura împreună cu prietenii nu este profund incompatibil cu a participa la Sfânta Liturghie.

Biserica trebuie să convingă mai mult că mesajul ei vrea să vă ofere vouă, tinerilor, puterea de a alege și de a avea repere solide și mai ales de a ști cum să vă salvați propria libertate în fața ofertelor de mai bine ale societății. Marea lecție pe care un tânăr o poate deprinde așa este aceea că adevărata libertate nu poate fi lipsită de limite. În numele libertăților fără limite, vouă, tinerilor vi se oferă robii dulci, care vă pot răpi tocmai bucuria de a trăi și adevărata libertate.

Cu alte cuvinte, a fi tânăr și a te bucura de această primăvară a vieții nu sunt realități incompatibile cu a fi creștin. Această reconciliere ne-ar ajuta mai mult să înțelegem că toate idealurile curate ale voastre, ale tinerilor, sunt perfect creștine și că a avea credință înseamnă a ști să vă bucurați mai mult de ceea ce sunteți.

Biserica Ortodoxă câștigă prin voi nu doar un capital de imagine, ci, în primul rând unul de încredere, pe care trebuie să îl fructifice în anii care vor urma. Ce încearcă să facă Biserica în lume, prin slujitorii ei, puteți face voi, tinerii cu mult mai multă ușurință și credibilitate în generația voastră. În primul rând să vă luptați să aveți idealuri înalte și vise din belșug, din care, vorba Mitropolitului Bartolomeu „să aveți de unde pierde și să vă mai și rămână”, iar dincolo de toate să fiți conștienți de valoarea voastră. Rămâne doar să cultivați acest capital de entuziasm și să mențineți deschise canalele spre lume, să iradiați tinerețe și mai ales civilitate și bun simț cotidian.

Acestea sunt valorile pe care putem clădi o lume, dar ea pornește mai întâi din suflet, iar lumea și Biserica are marea șansă de a se umple de mult suflet tânăr prin voi, prietenii noștri. Aceasta este șansa pe care Biserica trebuie să o joace corect și cât mai este timp pentru a arăta că în voi, tinerii, găsim suficientă sănătate sufletească, pentru a spera în viitor.

Pr. dr. Bogdan Ivanov

Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare! Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pre noi, cei ce cântăm cântare de biruință!

(Canon Paștilor - cântarea 1)

Deși Te-ai pogorât în mormânt, Cel ce ești fără de moarte, dar puterea iadului ai zdrobit, și ai înviat ca un biruitor, Hristoase, Dumnezeuule, zicând femeilor Mironosițe: „Bucurați-vă!” Și apostolilor Tăi, pace dăruindu-le, Cel ce dai celor căzuți ridicare.

(Condacul Paștilor)

Familia creștină în universul liric eminescian

Gândind la Mihai Eminescu, putem redescoperi finele nuanțe ale gândirii sale atotcuprinzătoare, mereu actuale și inepuizabile, care a surprins, cu o forță aproape nepământească, marile frământări spirituale, culturale, istorice, sociale și politice ale societății românești, valabile deopotrivă în vremea lui și astăzi. În acest cadru, propun atenției atitudinea poetului nostru național față de familia creștină, care, cu precădere în contemporaneitate, se confruntă cu provocări multiple.

Eminescu, nu doar geniu liric, ci și jurnalist profund al veacului al XIX-lea, a acordat un loc special familiei în opera sa literară și în publicistică. Deși cunoscut mai ales pentru versurile filosofice și contemplative, el nu a ignorat importanța familiei, în ambele ei ipostaze: de realitate concretă (biologică) și de ideal moral, social și spiritual. Crescut într-un mediu tradițional, profund religios, poetul a purtat de-a lungul vieții valorile acelei educații. În scrierile sale, de la poeziile timpurii, pline de dor de părinți și de „acasă”, până la articolele de ziar cu ton moralizator, regăsim numeroase reflecții despre rostul și sacralitatea familiei, prezentate ca nucleu al dragostei și al jertfei, fundament al națiunii și parte dintr-o orânduire divină a lumii.

Experiențele familiale și educația religioasă din copilărie, apoi dezamăgirile anilor maturității în încercarea de a-și clădi propriul cămin au lăsat urme adânci în sufletul lui Eminescu, reflectându-se explicit și implicit în opera lui. În poezie, tema nu este una stridentă, însă iese la iveală în diferite forme, îndeosebi prin imagini ale iubirii și ale dorului de cei dragi. Deși Eminescu nu a scris poezii didactice despre instituția familială, valorile acesteia apar filigranate în multe versuri, fie sub forma dragostei de mamă și de tată, fie ca elogiu al iubirii dintre bărbat și femeie, fundament al căsniciei. Să ne amintim de poezia *O, mamă*, unde se devoalează atașamentul față de ființa ce l-a născut. Dragostea nețărnută a poetului pentru Raluca, buna lui maică, o găsim exprimată și în poemul *Pierdută pentru mine, zâmbind prin lume treci!*, publicat chiar în anul morții ei, 1876: „Pe maică-mea sărmana atâta am iubit-o/ Și totuși când pe dânsa cu țărână-a coperit-o,/ Părea că lumea-i neagră, că inima îmi crapă/ Și aș fi vrut cu dânsa să mă puie-n groapă [...]/ Când clopotul sunat-au, plângea a lui aramă/ Și rătăcit la minte strigam unde ești, mamă?/ Priveam în fundul gropii și lacrimi curgeau rău/ Din ochii mei nevrednici pe negrul ei sicriu”.

Pe lângă relația mamă-fiu, iubirea dintre un bărbat și o femeie, în ipostaza ei curată, reprezintă unul dintre motoarele liricii eminesciene și, totodată, oglinda unui ideal familial. Critica literară și exegeții creștini au remarcat că opera eminesciană abundă în versuri care, cu neobosită forță, cântă iubirea dintre bărbat și femeie, expresie a dragostei lui Dumnezeu față de lume. În viziunea comentatorilor, familia creștină se întemeiază pe relația afectivă dintre soț și soție, având ca arhetip spiritual legătura de iubire dintre Hristos și Biserica. Or, Eminescu, supranumit adesea și „poetul iubirii”, a elogiat în numeroase creații sentimentul sublim al dragostei, care, în viziunea creștină, stă la baza căsniciei și a familiei. Iată câteva exemple: *Floare albastră*, *Dorința*, *Atât de dulce*, *Cântec de nuntă*, *Lasă-ți lumea...* etc.

Mai târziu însă, odată cu trecerea anilor și cu acumularea dezamăgirilor, tonul devine mai grav, meditativ. Eminescu începe să evoce și iubiri pierdute, neîmplinite, subliniind drama celui ce nu a reușit să-și realizeze visul de a întemeia un cămin. În poezii precum *Tre-*

cut-au anii, *Despărțire*, *Departate sunt de tine* sau în celebrul poem-filosofic *Lucașfârul*, autorul explorează tristețea și regretul în dragoste, punându-și întrebări existențiale, meditând asupra vieții și asupra scopului ei ultim. Acest contrast se poate citi, alegoric, ca o crucială alegere între viața simplă, omenească (implicând familie și iubire lumească) și aspirația spre absolut, care însă e solitară. Eminescu pare să plângă soarta geniului rămas fără familie, în opoziție cu fericirea comună a oamenilor de rând, care se au unul pe altul.

Un alt aspect al viziunii poetice eminesciene se leagă strâns de noțiunea lărgită de familie, privită ca obârșie și legătură cu locurile natale. În unele poezii, se exprimă direct dorul de „acasă”, de melea-gurile copilăriei unde se găseau părinții și frații săi. Poemul intitulat sugestiv *Din străinătate* surprinde sufletul rătăcitor al adolescentului, aflat departe de țară și tânjind după casa și vatra părintească. Poetul mărturisește că atunci „când toți își au plăcerea și zile fără nori,/ Un suflet numai plânge” la ale „patriei dulci plaiuri”, iar inima i se mistuie de un „dor nemărginit”. Dorul de sat și de familie îmbracă forma unui dor de rădăcini, de identitate - sentiment definitoriu pentru sufletul său romantic și totodată profund național. Poezia *Din străinătate* are și un substrat moral: ea ne învață, pe un ton cald, accesibil, că oricâte bucurii materiale ai avea printre străini, sufletul tot va tânji spre dragostea și căldura casei, a căminului. Legătura cu părinții, frații și pământul natal dă sens existenței, alină suferința, înfrumusețând chiar perspectiva sfârșitului vieții.

Nu în ultimul rând, spiritualitatea liricii eminesciene arată o dimensiune familială în relația omului cu divinitatea. Poetul credea cu tărie într-o ordine divină a lumii și într-un Tată ceresc atotputernic. În bine cunoscuta poezie *Rugăciunea unui dac*, Eminescu se adresează direct lui Dumnezeu numindu-L *Părinte*: „Astfel numai, Părinte, eu pot să-Ți mulțumesc/ Că Tu mi-ai dat în lume norocul să trăiesc”. Prin aceste versuri, el recunoaște dependența ființei umane de Creator și Îi mulțumește ca un fiu recunoscător tatălui său. Se evidențiază, așadar, credința poetului că între Dumnezeu și oameni există o legătură de tip familial: El este Tatăl ceresc, iar noi - copiii Lui în lume. Familia umană, în ansamblu, se află sub oblăduirea lui Dumnezeu, făcând parte din planul Său. În mod remarcabil, Eminescu nu vede vreo contradicție între dragostea dumnezeiască și iubirea dintr-o familie omenească, ci pe ultima o consideră tocmai un ecou al dragostei divine în lume. Prin urmare, în universul său liric, familia (tatăl, mama și copiii) apare integrată armonios în viziunea creștină mai largă despre iubire și viață.

Concluzionând, la Eminescu familia creștină este spațiul sacru al iubirii jertfelnice, al educației morale și al continuității neamului, rânduită de Dumnezeu ca temelie a persoanei, a societății și a identității naționale.

Arhim. prof. Mihail Daniliuc

Proclamarea canonizării celor 16 femei române cu viață sfântă la București

În ziua de 6 februarie a Anului omagial al pastorației familiei creștine și Anului comemorativ al sfințelor femei din calendar, la Catedrala Patriarhală din București a fost recunoscută în mod public și solemn sfințenia a 16 femei de neam român care s-au făcut pildă prin viețuirea lor în multe momente ale istoriei popoului nostru. Proclamarea generală a canonizării acestora a avut loc la finalul Sfintei Liturghii săvârșite în lăcașul de închinare de Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, împreună cu 53 de ierarhi membri ai Sfântului Sinod.

În urmă cu un an, la 4 februarie 2025, Biserica Ortodoxă Română sărbătorea 100 de ani de Patriarhat printr-un eveniment istoric, înscunat prin **proclamarea generală a canonizării a 16 sfinți părinți** duhovnici și mărturisitori ortodocși români din secolul al 20-lea. Tot în anul precedent, în **ședința de lucru** din 1-2 iulie 2025, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea a 16 femei române cu viață sfântă. Bogatul program liturgic prilejuit de proclamarea generală a canonizării acestor bineplăcute ale lui Dumnezeu a debutat la Catedrala Patriarhală în seara zilei de joi, 5 februarie 2026, când după slujba Vecerniei a fost săvârșit ultimul **Parastas pentru cele 16 femei sfinte**.

În dimineața zilei de vineri, 6 februarie, cinstitele moaște ale Sfinților Dimitrie cel Nou, Constantin și Elena și Nectarie de la Eghina, aflate în Catedrala Patriarhală, precum și ale Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina, aflate în patrimoniul Reședinței Patriarhale, au fost purtate în procesiune și așezate spre închinarea credincioșilor la „Baldachinul Sfinților”.

În continuare, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a săvârșit Dumnezeiasca Liturghie împreună cu ierarhii prezenți. După rugăciunea Amvonului, înainte de otpustul Sfintei Liturghii, a avut loc proclamarea generală a canonizării celor 16 sfinte femei române: Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu (16 august); Sfânta Cuvioasă Filofteia de la Pasărea, mama Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica (12 aprilie); Sfânta Cuvioasă Muceniță Evloghia de la Samurcășești (19 decembrie); Sfânta Cuvioasă Elisabeta de la Pasărea (5 iunie); Sfânta Cuvioasă Platonida de la Argeș (26 septembrie); Sfânta Magdalena de la Mălăinița (15 octombrie); Sfânta Cuvioasă Mavra de pe Ceahlău (4 mai); Sfânta Cuvioasă Nazaria de la Văratec (17 august); Sfânta Cuvioasă Olimpiada de la Văratec (17 august); Sfânta Olimpiada din Fărcașa (4 iulie); Sfânta Mărturisitoare Blândina de la Iași (24 mai); Sfânta Cuvioasă Elisabeta (Safta) Brâncoveanu (17 august); Sfânta Anastasia Șaguna, mama Sfântului Ierarh Andrei Șaguna (1 decembrie); Sfânta Cuvioasă Filotimia de la Râmneț, mama Sfântului Cuvios Dometie cel Milostiv (6 iulie); Sfânta Cuvioasă Antonina de la Tismana (23 decembrie); Sfânta Cuvioasă Matrona de la Hurezi (5 mai).

Tomosul sinodal al proclamării generale a celor 16 sfinte femei de neam român a fost citit de Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop-vicar patriarhal și secretarul Sfântului Sinod.

În continuare, icoana Soborului Sfințelor Femei Române și icoanele celor 16 noi sfinte au fost purtate de monahii și prezentate în Catedrala Patriarhală, în timp ce membrii Grupului psaltic „Tronos”, conduși de arhidiaconul Mihail Bucă, au interpretat **troparele** lor, alcătuite ca parte a procesului de canonizare. Cu acest prilej, Preafericirea Sa a evidențiat faptul că sărbătoarea Soborului Sfințelor Femei Române va fi cinstită în fiecare an în Duminica a 3-a după Paști, a Femeilor Mironosițe.

În încheierea momentului solemn, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a rostit cuvântul de învățătură „**Sfintele Femei Române sunt modele de evlavie, dragoste jertfelnică și curaj mărturisitor**”. Recunoașterea și cinstirea unor noi sfinți, adevărați prieteni și casnici ai lui Dumnezeu, arată că Biserica lui Hristos este un trup viu și lucrător în care harul Duhului Sfânt rodește neîncetat sfințenie în fiecare generație. Membri deplin ai Împărăției lui Dumnezeu, sfinții, bărbați și femei deopotrivă, sunt cei care se roagă neîncetat alături de noi și pentru noi pentru a deveni, la rândul nostru, „la fel cu îngerii și fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai Învierii” (Luca 20, 36).

Diac. Emilian Apostolescu

Această aleasă și sfânta Zi, cea dintâi a săptămânii, împărateasă și doamnă, praznic al praznicelor și sărbătoare a sărbătorilor, întru care binecuvântăm pre Hristos întru toți vecii.

(Canonul Paștilor - cântarea 8)

Luminează-te, luminează-te, noule Ierusalime, că slava Domnului peste tine a răsărit. Saltă acum și te bucură Sioane; iar tu, curată Născătoare de Dumnezeu, veselește-te întru Învierea Celui născut al tău.

(Canonul Paștilor - cântarea 9)

CATEHISM - DESPRE ACATISTE ȘI PARACLISE

Ce sunt Acatistele?

Acatistele sunt rugăciuni prin care cerem mai ales mijlocirea sfinților pe lângă Dumnezeu, spre a ne ajuta sau a ne izbăvi la vreme de nevoie și de necaz. Ele nu fac parte din rânduiala celor șapte Laude și nici din celelalte slujbe ale sărbătorilor de peste an, ci se citesc la orice vreme, în afara Ceasurilor de slujbă ale Bisericii, la cererea credincioșilor și pentru feluritele lor nevoi. Se numesc acatiste, pentru că în timpul lor nu stăm jos în strane, ci în picioare sau în genunchi în fața icoanei Sfântului spre care ne îndreptăm rugăciunile noastre. Acatistele sunt alcătuite din mai multe cântări de laudă și de rugăciune către Mântuitorul, Sfânta Fecioară sau alți Sfinți. Aceste cântări poartă numele de condace și icoase. Fiecare icos se termină cu „Bucură-te, mireasă, pururea fecioară” (sau „Bucură-te, sfinte...”, etc.) și fiecare condac se termină cu „Aliluia”, pe care îl repetă strana. Cel mai vechi și mai însemnat și mai mult folosit dintre acatiste este Acatistul Maicii Domnului, sau al Bunei-Vestiri, compus din 25 de cântări de laudă către Sfânta Fecioară Maria. A fost alcătuit de Patriarhul Serghie al Constantinopolului (+686). Se citește mai ales la Utrenia din Sâmbăta a cincea a Postului Mare, adică la denia de Vineri seara. Rânduiala lui o aflăm în Ceaslov. Tot acolo mai aflăm și alte acatiste, ca Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos și Acatistul Sfântului Nicolae. În Ceaslovul cel Mare și Acatistier se găsesc și alte acatiste pentru sărbători mari și pentru Sfinții cei mai însemnați, ca de pildă: Acatistul Sfintei Cruci, Acatistul Adormirii Maicii Domnului, Acatistul Sfântului Ioan Botezătorul, Acatistul Sfinților Apostoli, Acatistul Sfântului Gheorghe, Acatistul Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava, ș.a.. În timpul mai apropiat s-au alcătuit, după modelul acatistelor vechi, acatiste pentru mai toți Sfinții, care sunt patroni sau hramuri de biserici, sau ale căror sfinte moaște le avem în țară, ca de pildă: Acatistul Sfinților Ioachim și Ana, Acatistul Cuvioasei Maicii noastre Parascheva, Acatistul Sfintei Filoftea, Acatistul Sf. Pantelimon, Acatistul Sfinților Trei Ierarhi, Acatistul Prea Cuviosului Părintelui nostru Dimitrie cel Nou din Basarabi, Aca-

tistul Sf. Ierarh Calinic de la Cernica, al Sfântului Iosif de la Partoș, al Sfinților Mărturisitori Visarion și Sofronie și al Mucenicului Oprea, al Sfinților Ierarhi Iorest și Sava ș.a.

În bisericile de mir, slujba Acatistului se face de obicei în zilele de luni, miercuri și – mai ales – vineri seara, precum și în ajunul sărbătorilor Sfinților în a căror cinste este alcătuit Acatistul, fie înainte, fie după Vecernie. La mănăstiri se face dimineața, între Utrenie și Ceasuri.

La Acatist se poate aduce: pomelnicul viilor, pentru care ne rugăm, tămâie și untdelemn, pe care le dăm preotului. Acatistele se pot citi însă și acasă, de către fiecare credincios.

Ce sunt Paraclisele?

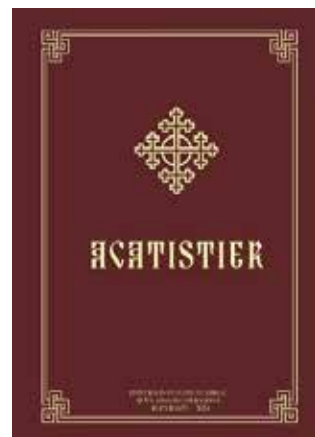
Sunt slujbe asemănătoare Acatistelor, prin care rugăm pe Sfânta Fecioară sau pe alți Sfinți să se facă solitari ai noștri pe lângă Dumnezeu, spre a ne izbăvi de necazuri și nevoi. Cuvântul grecesc „paraklisi” înseamnă invocare, chemare, rugăciune, mijlocire. Paraclisele se citesc «la toată întristarea sufletului și la vreme de nevoie» (Ceaslovul).

Sunt alcătuite din rugăciunile începătoare obișnuite, urmate de tropare și condace. Partea de căpetenie o formează canonul complet de nouă ode sau cântări. După acesta se citește Evanghelia și se face ectenii stăruitoare, ca la Litie.

În Ceasloavele mai noi, avem două Paraclise către Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu, iar în Ceasloavele mai vechi se află Cinstitul Paraclis al Sfântului Mormânt.

În biserici și mai ales la mănăstiri, slujba Paraclisului se face împreună cu cea a Litiei, seara, în ajunul sărbătorilor. Paraclisele se pot citi și acasă, de fiecare credincios, ca și Acatistele.

Catehism Ortodox/PER

ÎNVIEREA

de Mihai Eminescu

Prin ziduri înnegrite, prin izul umezelii,
Al morții rece spirit se strecură-n tăcere;
Un singur glas îngână cuvintele de miere,
Închise în tratajul străvechii Evanghelii.

C-un muc în mâni moșneagul cu barba ca zăpada,
Din cărți cu file unse norodul îl învață
Că moartea e în luptă cu vecinica viață,
Că de trei zile-nvinge, cumplit muncindu-și prada.
O muzică adâncă și plină de blândețe
Pătrunde tânguioasă puternicile bolți:
„Pieirea, Doamne sfinte, căzu în orice colț,
Înveninând pre însuși izvorul de viațe.
Nimica înainte-ți e omul ca un fulg,
Ș-acest nimic îți cere o rază mângâioasă,
În pâlcuri sunătoare de plânsete duioase

A noastre rugi, Părinte, organelor se smulg.”
Apoi din nou tăcere, cutremur și sfială
Și negrul întuneric se sperie de șoapte...
Douăsprezece pașuri răsună... miez de noapte...
Deodată-n negre ziduri lumina dă năvală.
Un clocot lung de glasuri vui de bucurie...
Colo-n altar se uită și preoți și popor,
Cum din mormânt răsare Christos învingător,
Iar inimile toate s-unesc în armonie:

„Cântări și laude-nălțăm
Noi, Ție Unuia,
Primindu-L cu psalme și ramuri,
Plecați-vă, neamuri,
Cântând Aleluia!
Christos au înviat din morți,
Cu cetele sfinte,
Cu moartea pre moarte călcând-o,
Lumina ducând-o
Celor din morminte!”

Proclamarea anului 2026 în Patriarhia Română ca „Anul omagial al pastorației familiei creștine” și „Anul comemorativ al sfințelor femei din calendar (mironosițe, mucenițe, monahii, soții și mame)”

Propunerea și aprobarea celor două teme, omagială și comemorativă (ședința de lucru din 25 octombrie 2024), pentru anul 2026, este argumentată în special de necesitatea pastoral-misionară a evidențierii rolului pe care familia, întemeiată prin Sfânta Taină a Cununiei, îl are atât în Biserică, cât și în societatea românească actuală. De asemenea, având în vedere că familia creștină a fost numită și „Biserica de acasă” sau „icoană” a iubirii Preasfintei Treimi, propunerea *Cancelariei Sfântului Sinod* a fost motivată și de importanța cultivării modelului creștin al relației de iubire, respect și înțajutorare dintre soț și soție, dintre părinți și copii.

De asemenea, comemorarea, în anul 2026, a sfințelor femei din calendar (mironosițe, mucenițe, monahii, soții și mame) aduce în prim-plan adevărul potrivit căruia, în Biserica Ortodoxă, femeia creștină este cinstită și

respectată pentru rolul ei important atât în familie, cât și în comunitatea eclesială. De-a lungul istoriei creștine, femeile au fost exemple de credință, iubire jertfelnică și evlavie, iar Biserica le recunoaște ca modele demne de urmat. În acest sens, Biserica Ortodoxă acordă preacinstire Maicii Domnului și un cult de cinstire sfințelor femei din calendarul ortodox (mironosițe, mucenițe, monahii, soții și mame).

În anul 2026, Biserica Ortodoxă Română va organiza proclamarea generală a canonizării a 16 femei sfinte române și proclamare locală a canonizării lor.

Canonizarea recentă a șaisprezece femei cu viață sfântă, dintre care multe au fost mame exemplare și educatoare de sfinți, confirmă importanța deosebită a femeii credincioase în viața Bisericii noastre și a poporului român.

Prin proclamarea acestui An omagial și comemorativ (2026), Biserica Ortodoxă Română dorește să promoveze cultivarea vieții creștine în familie, iubirea dintre soț și soție, dintre copii și părinți și iubirea de Biserică și de neam, spre slava Preasfintei Treimi și binele societății de azi.

Cancelaria Sfântului Sinod

Parohia noastră are nevoie de o biserică proprie și în acest scop s-a deschis un cont bancar special.

DEVENIȚI CTITORI, SPRIJININD ACHIZIȚIONAREA UNEI BISERICI ORTODOXE ROMÂNE ÎN ZÜRICH!

Donățiile se fac în contul: UBS - IBAN: CH11 0021 5215 3048 5502 K

Für eine rumänische Kirche in Zürich

Mulțumim călduros Prințului Ștefan Dimitri Ferdinand Sturdza și Companiei Déesse Cosmetics pentru imprimarea gratuită a Revistei noastre parohiale.

Parohia Ortodoxă Română Sfântul Nicolae din Zürich

Wehntalerstrasse 451, CH-8046, Zürich, c/o Pfarrei St. Katharina

www.bor-zh.ch

PREOT PAROH ROMICĂ-NICOLAE ENOIU

Tel.: +41 52 3435491; Natel: +41 76 5120452;

Email: r-enoiu@gmx.ch

Slujbele se săvârșesc în Cripa Bisericii Catolice St. Katharina din Zürich.

Școala Parohială: În fiecare duminică la orele 10.30 (cu excepția vacanțelor școlare).

Contact Email: scoalaparohiala.zurich@yahoo.com

Donății, contribuții:

IBAN: CH54 0021 5215 3048 5501 P

Rumänisch-Orthodoxe Kirchgemeinde St. Nikolaus,

Wehntalerstr. 451, 8046 Zürich

Colegiul de redacție:

Pr. Romică-Nicolae Enoiu, Milica Enoiu, Alina Bucher

Grafică și tehnoredactare: Alina Bucher